

Összetartozás

*személyes névmásoktól
független jelöletlen
állatok vagyunk*

*idomítás nélkül is
gyűlöljük
a kockacukrokat*

Útszéli Odüsszeusz

*porcelán-sikolyok duzzasztják
vitorlám
de a bárkát szívemhez
szögelték az istenek*

*én
a süppeteg magány útszéli
odüsszeusza
eszeveszetten cipelném mindenem
öled zárójelébe*

Aranymosás

*arcod a vizen felejtetted
millió szemed csillog
a kavicsként hajított
fényben*

*a parton térdelek
aranyat mosok
mosolyodból*

Fájdalom

*agyam cigányai
akár egy rogyant szekeret
kivonszolják lelkem
szerelmünk kültelkeire*

*beleakadok bűneimbe
mint egy behasadt köröm*

*a világ halántékán
parázsló ikon az alkony*

E Ö R S I I S T V Á N

E. I. önkéntes metaforikus reflexiói abból az alkalomból, hogy az idő ököllel kezdi verni az ablakait

„Testem, én vitéz pajtásom” (Ady)

1.

*A szőlő túlédés. A fák
előre dőlnek
mint a futók és árnyuk
felhasogatja a földet.*

*Testem, én vitéz pajtásom
ne hagyj el engem
ott sem, a sötétebb úton,
a kiszáradt folyómederben.*

2.

*Rózsáligetben
tárt kelyhek felett
illatgyötörte
darázs szédeleg.*

*Még vonzza a vörös
örvénylés de már
fél a fulladástól,
mielőtt leszáll.*

3.

*Hányódó hajóm, testem,
ügyetlen, szórakozott —
épp a legmélyebb vízbe
esett be horgonyod.*

*Azt hittem, talajt
sohase fogsz.
Most örök szélfúvásban
helyben imbolyogsz.*

*Bordádhoz halak simulnak
— mennyi száj mennyi szem —
azután tovaúsznak
gúnyosan, hűvösen.*

*Motorod felbőg s újból
unszolni kezd,
de tudod, hogy elmerülsz, ha
a talaj elereszt.*